RETSMØDERAPPORT
i sag C-219/88 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. *Retsforskrifter og faktiske omstændigheder i hovedsagen*

Artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi (EFT 134, s. 1, herefter benævnt »forordningen«) bestemmer:

»1. Toldværdien af de indførte varer fastsat i henhold til denne artikel er transaktionsværdien, dvs. den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne, ved salg til eksport til Fællesskabets toldområde og justeret i henhold til artikel 8, ...

...

3. a) Den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, er den fulde betaling, som køberen yder eller skal yde sælgeren eller til fordel for denne, for de indførte varer...

...

4. Toldværdien omfatter ikke følgende omkostninger, forudsat at de er separat angivet i forhold til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for de indførte varer:

a) Omkostninger vedrørende bygnings-, installations- eller monteringsarbejder, vedligeholdelse eller teknisk bistand, som er udført efter import for så vidt angår indførte varer såsom industrianlæg, -maskiner eller -materiel;

b) told og andre afgifter, som skal betales i Fællesskabet, i forbindelse med import eller salg af varerne.«

Artikel 8 opregner en række elementer, der skal lægges til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales.

Artiklens stk. 3 foreskriver, at »ved fastsættelsen af toldværdien må der intet lægges til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, hvis dette ikke er hjemlet i denne artikel«.

I henhold til forordningens artikel 17 nedsættes et toldværdiudvalg sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne og med en repræsentant for Kommissionen som formand.

I oktober 1981 indførte sagsøgeren argentinsk oksekød afgiftsfrit i Fællesskabet inden for rammerne af et fællesskabstoldkontingent, der for så vidt angår oksekød af høj kvalitet var åbnet ved Rådets forordning (EØF) nr. 217/81 (EFT L 38, s. 1). For at opnå afgiftsfritagelse skulle sagsøgeren forelægge et ægthedscertifikat for det importe-

* Processprog: tysk.

rede kød, jfr. Kommissionens forordning (EØF) nr. 263/81 (EFT L 27, s. 52), bl.a. artikel 4, stk. 1, der er sålydende:

»1. Et ægthedscertifikat er kun gyldigt, når det er behørigt udfyldt og i henhold til angivelserne i bilag I og II påtegnet af et udstedende organ som anført i fortegnelsen i bilag II.«

Ved de pågældende importer angav sagsøgeren fakturaprisen som toldværdi, uden omkostninger til ægthedscertifikater.

Sagsøgte har lagt disse omkostninger til prisen ved beregningen af toldværdien og den heraf følgende told.

Sagsøgeren indgav en administrativ klage og anlagde senere sag, men fik ikke medhold. Sagsøgeren har anket til Bundesfinanzhof og har herunder gjort gældende, at omkostningerne til certifikatet ikke udgjorde en del af varens købspris, der tidligere var aftalt særskilt. Sagsøgeren har desuden henvist til Domstolens dom af 9. februar 1984, Ospig (7/83, Sml. s. 609), hvori det statueres, at:

»kvotaomkostningerne ved erhvervelse af eksportkontingenter ikke skal medregnes ved den fastsættelse af toldværdien for varer importeret til Fællesskabet, som er defineret i Rådets forordning nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi, som ændret ved Rådets forordning nr. 3193/80 af 8. december 1980.«

Sagsøgte har henvist til Toldværdiudvalgets konklusion nr. 15, for hvilket et tilsvarende spørgsmål som det, der nu er genstand for anken, blev forelagt, i hvilken forbindelse Toldværdiudvalget fandt, at udgiften til ægthedscertifikatet skulle anses som en del af prisen.

2. *Den forelæggende rets vurdering*

Under hensyn til dommen i Ospig-sagen er den forelæggende ret ikke overbevist om, at det nævnte udvalg i sin konklusion har fortolket den fællesskabsret, der skal anvendes, korrekt. Ifølge de principper, som Domstolen har udviklet, kan man tillige undlade at medregne beløb, der er betalt som følge af kontingentordningen, i toldværdien, selv om certifikaterne vedrører de importerede varer og ikke handles særskilt, og de pågældende beløb ikke alene er en godtgørelse for udlæg.

Bundesfinanzhof har yderligere henvist til, at spørgsmålet ikke ville opstå, såfremt der ikke var blevet krævet betaling for certifikaterne, hvilket i andre tilfælde kunne føre til en vilkårlig eller fiktiv toldværdi. Muligt kan et certifikat også være blevet erhvervet fra en udenforstående slagterivirksomhed.

Såfremt de pågældende beløb hører med til transaktionsværdien for de indførte varer, rejser der sig efter Bundesfinanzhofs opfattelse nogle yderligere fortolkningsspørgsmål, der imidlertid anses for mindre tvivlsomme. Beløbene kan nemlig ikke anses for omfattet af det i forordningens artikel 3, stk. 4, litra b), anførte begreb »told og andre afgifter«, heller ikke selv om de af sagsøgeren betegnes som »importafgifter, der skal betales i eksportlandet«.

Såfremt litra b) alligevel skulle finde anvendelse, må det undersøges, om kravet om, at afgiftsbeløbene er separat angivet i forhold til prisen, er opfyldt, da fakturaerne angiver et samlet beløb, idet enkelte poster dog er anført særskilt.

Det er ikke korrekt, når sagsøgeren anfører, at hvis de omtvistede beløb udgør en del af transaktionsværdien, må der ske et tilsvarende fradrag, eftersom beløbene udgør subventioner. Artikel 8 i forordningen omhandler udelukkende tillæg til prisen, men nævner ikke tillæg som følge af certifikatomkostninger, hvilke følgelig ikke er tilladt, jfr. stk. 3. Hele sagen angår fastsættelse af prisen.

3. *Præjudicielle spørgsmål*

Af disse grunde har Bundesfinanzhof ved kendelse af 26. maj 1988 forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi (EFT L 134, s. 1), navnlig artikel 3, stk. 1 og stk. 3, litra a), fortolkes således, at beløb, der ud over varens pris er betalt til sælgeren for ægthedscertifikater, der var nødvendige for at kunne benytte kontingentordningen, skal regnes med til den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne (transaktionsværdien), ved værdiansættelsen af argentinsk oksekød, som blev ekspederet afgiftsfrit til fri omsætning i 1981 inden for rammerne af et fællesskabstoldkontingent?

2) Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende:

Skal den nævnte forordning, navnlig artikel 3, stk. 4, litra b), fortolkes således, at de beløb, der er betalt for certifikaterne, efter reglerne om varers toldværdi skal behandles som afgifter, der skal betales i Fællesskabet i forbindelse med importen?

3) Hvis spørgsmål 2 besvares bekræftende:

Skal den nævnte forordning, navnlig artikel 3, stk. 4, fortolkes således, at kravet om separat angivelse i forhold til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for de indførte varer, også er opfyldt, når der i fakturaen angives et samlet beløb for varen og de beløb, der er betalt for certifikaterne (spm. 1), men størrelsen af disse beløb også klart fremgår?«

4. *Retsforhandlinger for Domstolen*

Forelæggelseskendelsen er registreret på Domstolens Justitskontor den 3. august 1988.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der den 17. oktober 1988 indgivet skriftlige indlæg af Malt GmbH ved advokat D. Ehle, Köln, og den 19. oktober 1988 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Sack, medlem af Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Sammendrag af skriftlige indlæg indgivet til Domstolen

Sagsøgeren har gjort gældende, at certifikaterne udstedes af de pågældende tredjelandes nationale myndigheder og fordeles blandt eksportslagterivirksomhederne i overensstemmelse med de af myndighederne fastsatte tildelingsprocedurer.

I modsætning til andre lande tildeles de argentinske slagterier en kvote, som de ikke umiddelbart må overføre til andre slagterier. I praksis sker der imidlertid en form for overførsel, idet et slagteri, der har slagtedyr, men har opbrugt kvotaen, lader dyrene slagte på et slagteri, der fortsat har en kvote til rådighed. Dette udsteder samtidig ægthedscertifikat og opkræver det beløb, der skal betales i den anledning.

Når de slagterier, som sagsøgeren sædvanligvis henvender sig til, ikke længere har en kvote til rådighed, søger sagsøgeren andre slagterier gennem et lokalt agentur. Det tillægsbeløb, der skal betales for certifikatet, som tillader sagsøgeren at importere kødet afgiftsfrit, forhandles altid særskilt.

Sagsøgeren har særlig fremhævet forordningens sjette betragtning, hvorefter forordningen har til formål »at fremme verdenshandelen ved at indføre et retfærdigt, ensartet og neutralt system til ansættelse af toldværdien, som udelukker anvendelse af vilkårlige eller fiktive toldværdier«.

Toldværdiudvalget er af den opfattelse, at certifikatet ikke kan behandles særskilt i forhold til varen, og at det ikke har en uafhængig værdi.

Det er imidlertid ikke tilfældet. Efter at have forhandlet prisen for kødet drøfter parterne spørgsmålet om, hvorvidt varen skal leveres med eller uden certifikat.

Det kan forekomme, at kødet eksporteres uden certifikat, f. eks. når det importeres frosset for at være omfattet af det almindelige toldkontingent for frosset kød, eller når kontingentet er opbrugt, men køberen fortsat er forpligtet til at levere kød til visse kunder.

Hvis det derimod er besluttet at købe kødet med certifikat, må parterne aftale det tillægsbeløb, der skal betales. Dette beløb er almindeligvis mindre end den gældende importafgift, således at køberen kan drage fordel af handelen. Tillægsbeløbet faktureres undertiden indbefattet i kødets pris, undertiden særskilt, navnlig når kvoteandele og certifikater erhverves fra udenforstående virksomheder, f.eks. et agentur. (En sådan faktura er vedlagt som bilag til sagsøgerens indlæg.)

På grundlag af disse omstændigheder finder sagsøgeren, at tillægsbeløbet ikke udgør en del af prisen. Kødet har en markedspris, som ikke afhænger af, hvorvidt varen vil blive importeret afgiftsfrit. Transaktionsværdien kan ikke indbefatte den pris, der skal betales for andre goder eller tjenesteydelser end dem, der er opregnet i artikel 8 i forordningen, som ikke omfatter omkostninger

til ægthedscertifikater. Tillægsbeløbet erlægges mod udlevering af certifikatet, som forhandles særskilt, og som gør det muligt for køberen at importere afgiftsfrit. Dets teoretiske værdi svarer til importafgiften til Fællesskabet, men denne er fastsat på et niveau, der virker begrænsende.

For eksportslagteriet udgør tillægsbeløbet en subvention, som delvis udligner de tab, de argentinske slagterier har lidt som følge af indførelsen af importafgift i Fællesskaberne.

Tillægsbeløbene må følgelig anses for omkostninger og kan således ikke lægges til den pris, der er betalt eller skal betales. De er ikke omfattet af den udtømmende opregning i artikel 8 (jfr. tillige præmis 12 i den nævnte dom i Ospig-sagen).

Ligesom i Ospig-sagen, hvor Domstolen statuerede, at kvotaomkostningerne vedrørende tekstiler ikke udgjorde en del af toldværdien i forordningens betydning, idet formålet med den ordning, i medfør af hvilken de pågældende importer havde fundet sted, var forskelligt fra det formål, som forordningen angående toldværdi skulle varetage. I Ospig-sagen drejede det sig om en importbegrænsning. I nærværende sag drejer det sig om en fællesskabstoldkontingentordning med udstedelse af certifikater. Denne ordning har inden for rammerne af GATT til formål at sikre, at bestemte mængder kød kan sælges uden importafgift til Fællesskabet.

Forordningen må følgelig fortolkes uafhængigt af den anden ordning.

Under henvisning til andre af de i Ospig-sagen fremførte argumenter har sagsøgeren ligeledes gjort gældende, at certifikaterne ikke er bundet til en købekontrakt vedrørende bestemte varer, at deres pris er uafhængig af kødets værdi, at omkostningerne også kan betales til en tredjemand, der er uafhængig af sælgeren (f.eks. et agentur), og at omkostningerne er et resultat af Fællesskabets handelspolitik.

Ifølge Domstolens praksis er forordningens sjette betragtning af særlig betydning for fortolkningen, navnlig af forordningens artikel 3 (jfr. dom i Ospig-sagen, samt sag 65/85, Hauptzollamt Hamburg-Ericus mod Van Houten International GmbH, Sml. 1986, s. 447, præmis 14).

Det ville være i modstrid med kravet om et retfærdigt, ensartet og neutralt system at lægge tillægsbeløbet til toldværdien. Transaktionsværdien følger af købsaftalen for varerne. Adgangen til afgiftsfri import er derimod uafhængig af varernes værdi, og tillægget ville modvirke neutraliteten i toldværdisystemet. Dette er også tilfældet, eftersom beløbet faktisk udgør en subvention. Det vilkårlige i en sådan toldværdiansættelse er åbenbart, når tillægsbeløbet ikke faktureres af sælgeren af varen, men af en tredjemand.

Sagsøgeren har foreslået, at Domstolen besvarer det første spørgsmål som følger:

»Artikel 3, stk. 1 og stk. 3, litra a), i forordning (EØF) nr. 1224/80 skal fortolkes således, at de beløb, der udover varens pris er betalt for ægthedscertifikater, som kræves i

forbindelse med anvendelse af kontingentordningen, ikke udgør en integrerende del af toldværdien (transaktionsværdien) for varer indført i Fællesskabet.«

For så vidt angår det andet spørgsmål, er det sagsøgerens opfattelse, at tillægsbeløbene reelt svarer til de importafgifter, som Fællesskabet har givet afkald på, dvs. afgifter, hvis betaling er blevet forskudt fra Fællesskabet til Argentina. I Fællesskabet bliver de desuden betalt til køberen, så snart kødet er blevet ekspederet til fri omsætning. Artikel 3, stk. 4, litra b), i forordningen præciserer nemlig ikke, at afgiften skal betales til nationale myndigheder, f.eks. toldvæsenet.

Sagsøgeren har således foreslået følgende besvarelse af det andet spørgsmål:

»Artikel 3, stk. 4, litra b), i forordning (EØF) nr. 1224/80 skal fortolkes således, at de beløb, der er betalt for ægthedscertifikater / kvoter, ved fastsættelse af varens toldværdi skal betragtes som afgifter, der skal betales ved import.«

For så vidt angår det tredje spørgsmål, deler sagsøgeren Bundesfinanzhofs opfattelse vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt tillægsbeløbet fremgår særskilt i forhold til den pris, der er betalt eller skal betales. De forskellige elementer er særskilt angivet på fakturaen. Dette er i overensstemmelse med Bundesfinanzhofs retspraksis vedrørende transportomkostninger.

Sagsøgeren foreslår følgende besvarelse af tredje spørgsmål:

»Kravet om separat angivelse som anført i artikel 3, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 1224/80 er opfyldt, når fakturaen angiver dels et samlet beløb for varen, dels det beløb, der er betalt for kvoter/ægthedscertifikater, hvoraf de forskellige omkostningselementer fremgår.«

Kommissionen har gjort gældende, ligesom Domstolen i den nævnte Ospig-sag, at man må tage udgangspunkt i forordningens artikel 3, navnlig stk. 3, hvoraf fremgår, at det beløb, der skal lægges til grund, er den fulde betaling, som køberen yder eller skal yde sælgeren eller til fordel for denne, for de indførte varer.

Ifølge Kommissionen angiver denne bestemmelse klart, at omkostningerne til ægthedscertifikatet skal lægges til toldværdien, idet der er en betydelig forskel mellem dette dokument og den eksportlicens, der kræves inden for rammerne af importordningen for tekstilvarer.

Eksportlicensen, der udstedes af eksportlandet, vedrører heller ikke individualiserede varer, men en bestemt kategori (f.eks. skjorter fremstillet i Hongkong). Varen og certifikatet kan erhverves særskilt, endog af forskellige personer. Det forekommer ligeledes, at de erhverves samtidig fra sælgeren, som i Ospig-sagen.

Ved import af oksekød af høj kvalitet kan erhvervelsen af varen og certifikatet derimod ikke adskilles, eftersom certifikatet vedrører en ganske bestemt vare, hvilket fremgår af reglerne i den førnævnte forordning

nr. 263/81. Certifikatets formulering (»Undertegnede attesterer, at det i dette certifikat beskrevne oksekød svarer til beskrivelsen på bagsiden«) viser, at der er umuligt at udstede det, uden at slagtedyrene er blevet kontrolleret som garanti for, at de attesterede oplysninger vedrørende opdræt, foder osv. er korrekte.

Eftersom certifikatet følgelig vedrører en vare, med hvilken den er uløseligt forbundet, må de heraf følgende omkostninger betragtes som en del af varens salgspris og dens transaktionsværdi. De beløb, der er betalt for certifikatet, er nemlig betalinger for varen, selv om de er angivet særskilt på fakturaen.

Henset hertil finder Kommissionen det ikke nødvendigt at undersøge, hvorvidt det ifølge forordningens artikel 8 eventuelt ville være tilladt at lægge omkostningerne til toldværdien.

For så vidt angår det andet spørgsmål, er Kommissionen af den opfattelse, at det klart fremgår af ordlyden i artikel 3, stk. 4, litra b), i forordningen, at den nævnte regel ikke er anvendelig, eftersom omkostningerne til certifikatet ikke er betalt inden for Fællesskabet, men i eksportlandet.

Det er herefter ikke nødvendigt at tage stilling til, om omkostningerne er omfattet af begrebet afgifter i denne bestemmelse.

Eftersom det andet spørgsmål besvares benægtende, er det ikke nødvendigt at overveje det tredje spørgsmål.

Kommissionen har herefter foreslået Domstolen, at de præjudicielle spørgsmål besvares således:

»1) Artikel 3, stk. 1 og stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi skal fortolkes således, at beløb, der udover varens pris er betalt til sælgerne for ægthedscertifikater, der var nødvendige med henblik på anvendelse af kontingentordningen, skal lægges til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales ved fastsættelsen af toldværdien for argentinsk oksekød, som er blevet importeret i 1981 inden for rammerne af Rådets forordning (EØF) nr. 217/81 af 20. januar 1981 om åbning af et fællesskabstoldkontingent for oksekød af høj kvalitet, fersk, kølet eller frosset, henhørende under pos. 02.01. A II a) og pos. 02.01. A II b) i Den Fælles Toldtarif.

2) Artikel 3, stk. 4, litra b) i forordningen om varers toldværdi kan ikke fortolkes således, at omkostninger til certifikater skal anses for afgifter betalt i Fællesskabet i forbindelse med importen.«

III — Besvarelse af spørgsmål fra Domstolen

Domstolen har anmodet Kommissionen om oplysning om, hvorvidt den argentinske procedure for udstedelse af ægthedscertifikater efter Kommissionens opfattelse var i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 263/81. Kommissionen har besvaret spørgsmålet bekræftende.

Ifølge Kommissionen giver arrangementet mellem Argentina og Fællesskabet vedrørende oksekød (EFT L 71 af 17.3.1980, s. 168) de argentinske myndigheder et vidt skøn for så vidt angår proceduren for udstedelse af ægthedscertifikater under forudsætning af, at overensstemmelse mellem varen og certifikatet fuldt ud garanteres. I denne forbindelse har Kommissionen endvidere henvist til artikel 5 i forordning nr. 263/81 samt forordningens tredje betragtning.

Ordningen med overførsler af kvoter, som beskrevet af sagsøgeren i dennes indlæg, er ikke udelukket; den respekterer de formål, som er fastsat i importordningerne. Eftersom det angår en handelskoncession, som Fællesskabet har indrømmet Argentina, og ikke en begunstigelse af virksomheder inden for Fællesskaberne, har fordelingen af de eksporterede mængder og prisfastsættelsen ikke interesse for Fællesskabet, når blot udstedelsen af certifikaterne foregår korrekt.

Kommissionen har tilføjet, at uanset hvorledes ægthedscertifikaterne erhverves, udgør varen og certifikatet et hele og kan ikke adskilles; det leveres samlet af eksportvirksomheden til køberen i Fællesskabet, og såvel varens pris som omkostningerne til udstedelsen af certifikatet skal følgelig indgå i toldværdien.

G. Slynn
Refererende dommer